

Zvierací záchranári

Zranená labuťka

Jana Olivová
Ilustrácie Zuzana Slánská

Skutočné príbehy z našej prírody

FRAGMENT

Zvierací záchranári

Zranená labuťka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jana Olivová

Zvierací záchranári - Zranená labuťka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Zvierací záchranári

Zranená labuťka

Napísala Jana Olivová
Ilustrovala Zuzana Šlánská

FRAGMENT

Jana Olivová: *Nové príbehy se šťastným koncom – Zranené labutátka*

Text © Jana Olivová, 2022

Illustrations © Zuzana Slánská, 2022

Cover photos © JNT Visual; Nagel Photography; Tatiana Volgutova;
g215/Shutterstock.com

Translation © Katarína Lalíková, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3390-8

ISBN e-knihy 978-80-566-3412-7 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3413-4 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3411-0 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

Pre Natálku a Patrika

Vďaka vám som najvyššia teta na svete

Narodeninová oslava

„Všetko najlepšie k narodeninám ti prajeme!
A niečo si želaj!“

Denisa sa zhlboka nadýchla a jediným silným fúknutím zhasla všetky sviečky na torte. Bolo ich deväť. Práve dnes totiž oslavovala svoje deviate narodeniny. Torta bola nádherná – mala dve poschodia, ružovú polevu s bielymi marcipánovými kvetinkami a uprostred bola deviatka vyložená z lentiliiek.

Upiekla ju babička, ktorá teraz stála vedľa Denisy a nadšene tleskala, rovnako ako mamina, ocko, dedko a Denisin malý brat Šimon. Ten ani tak nemal radosť z toho, že jeho staršia sestra má narodeniny, ale skôr z torty, na ktorú po celý čas lačne civel.

„A teraz darčeky!“ vyhlásil ocko a spoza chrbta vytiahol hranatý balíček s ružovou stužkou.

„Stav sa, že je to kniha,“ štuchol Šimon do sestry. Otecko totiž takmer vždy kupoval knihy – k narodeninám, k meninám, mamine k výročiu –, ale nikomu to nevadilo. U nich doma všetci radi čítali a takto mali aspoň stále niečo nové na čítanie. Dokonca aj Šimon, ktorý na konci prvej triedy ešte nečítal úplne plynule, ale slušne slabikoval, miloval rozprávky a ilustrované príbehy.

Mladší brat mal pravdu. Keď Denisa rozviazala žiarivú stužku a sňala darčekový

baliaci papier, vykukla na ňu krásne ilustrovaná publikácia *Kniha kráľov*.

„Veľmi pekne ďakujem, ocko,“ rozžiarila sa oslávenkyňa, skočila otcovi okolo krku a dala mu veľkú pusu. Zbožňovala históriu a všetko, čo s ňou súviselo, najmä čokoľvek, čo sa týkalo stredoveku, rytierov a kráľov. A jej otecko to, samozrejme, veľmi dobre vedel.

Potom prišli na rad darčeky od maminy a Šimona. Braček jej vyrobil blahoželanie s motýľmi, dúhou a pestrofarebnými kvetmi a zo svojho vreckového kúpil úžasnú orieškovú čokoládu.

Od maminy dostala nádherné tričko so srdiečkom z flitrov a veľkú kyticu tulipánov. Tulipány, najmä žlté, boli Denisine obľúbené jarné kvety, a tak maminu dojata objala a pobožkala na obe líca.

Potom sa pred ňu postavili babka a dedko. „Ehm, ehm,“ dedko si odkašlal a posunul si

na nose okuliare s čiernym rámom. „Ako vidíš, nepriniesli sme žiadne darčeky.“

Bola to pravda. Denisa si všimla, že keď prišli, nemali so sebou nič okrem torty. Žeby jej darček omylom nechali doma? Alebo ho úplne zabudli kúpiť? To určite nie!

„Nuž, je to preto,“ pokračoval dedko, „lebo náš dar tentoraz nie je hmotnej povahy.“

„Čo nie je?“ vytreštil oči Šimon. Očividne bol z toho dosť zmätený. Rovnako ako Denisa, ktorá sa nechápavo pozerala z jedného starého rodiča na druhého. Len mamina s ockom vyzerali, že vedia, o čom je reč, pretože sa obaja usmievali a sprisahanecky na seba žmurkali.

Nakoniec sa nad deťmi zľutovala babička. „Dedko chcel povedať, že darček od nás nie je žiadna vec.“

„Tak čo to teda je?“ dožadoval sa odpovede Šimon. Ako šesťročný to stále vôbec nechápal

– ako môže existovať darček, ktorý *nie je* vec? Žeby to bolo zviera? To by bolo perfektné, ale rodičia by určite nesúhlasili s tým, aby v ich trojizbovom byte chovali nejaké zviera. Nedovolili mu ani škrečka, ktorého si priniesol zo školy od spolužiaka Tomáša a ktorého musel urýchlene vrátiť.

No Denise sa rozžiarili oči – už vedela, odkiaľ vietor fúka.

„Bude to zážitok, však?“ nadšene vyhrkla. Spomenula si, ako ocko dostal k štyridsiatym narodeninám vyhliadkový let balónom, a keď rozcuchaný a vzrušený pristál na lúke za mestom, vyhlásil, že originálny zážitok je ten najlepší darček na svete.

Napadlo jej, že možno aj ona dostane od starých rodičov na narodeniny let balónom. Úprimne však dúfala, že nie. Výšky jej nerobili dobre a počas letu by sa v balóne pekne bála. No ak by to bolo niečo iné...

„Bingo!“ zatlieskal dedko. „Je to zážitok. Pretože si naše veľké dievča a my vieme, ako veľmi miluješ históriu, naplánovali sme na budúci víkend výlet za pamiatkami do Prahy.“

Denisa tomu nemohla uveriť.

Už minulý rok tajne dúfala, že pôjdu do Česka, konkrétne do Prahy, ale rodičia mali veľa práce a cez víkendy chceli oddychovať, takže na výlety nemali príliš čas. „Hurá!“ zvolala a od samej radosti babičku a dedka div nerozmiaždila.

Konečne spozná hlavné mesto susedného štátu. Pozrie si Karlov most, orloj a uvidí slávny Pražský hrad. Bol to ten najlepší darček, aký si mohla predstaviť.

„A čo ja?“ smutne zamrmlal Šimon. Keby jeho sestra dostala normálnu vec, určite by mu ju niekedy požičala, o dobroty by sa s ním podelila a aj o zvieratko by sa mohli starať spoločne, ale čo s týmto nezvyčajným „darom nehmotnej povahy“?

„Ty, samozrejme, pôjdeš s nami,“ pohladila ho babička po rozstrapatených vlasoch.

„S rodičmi je to dohodnuté. Aspoň si vás oboch konečne užijeme.“

„Hurá!“ zaradoval sa Šimon a hrnul sa k starým rodičom, aby ich objal. Keď sa k nim pridali aj smejúci sa ocko a mamička, vytvorili jedno veľké objímajúce sa kľbko.

V škole

Na druhý deň ráno Denisa prehovorila maminu, aby jej dovolila obliecť si nové tričko, nech sa ním môže pochváliť pred spolužiakami. Všetky si ho obdivne prezerali a trochu ho Denise aj závideli, ale naozaj len máličko, tak kamarátsky.

„Paráda, je úplne úžasné!“ rozplývala sa Sofia, Denisina najlepšia kamarátka, ktorá s ňou sedela v lavici.

„Budem musieť povedať svojej mame, aby mi tiež také kúpila.“

„No jasné, povedz jej to. Potom budeme ako skutočné dvojčičky,“ zasmiala sa Denisa. Nielen spolužiaci, ale aj učitelia im často žartom hovorili, že sú ako dvojčatá. Obe mali dlhé kučeravé vlasy, Denisa o pár centimetrov dlhšie ako Sofia, modré oči a pehavé nosy. Jediný podstatný rozdiel bol, že Sofia nosila okuliare. Inak boli na nerozoznanie. Hneď ako sa prvý raz stretli v prvej triede, bolo im jasné, že si budú rozumieť. Mali rady zvieratá, bavila ich história a podobne sa obliekali. Čoskoro sa spriatelili aj ich maminy, ktoré potom kupovali dcéram rovnaké oblečenie, pretože vedeli, že im to urobí radosť. Navyše Sofia mala narodeniny len mesiac po Denise, takže darček dostane pomerne skoro. Ak mamičku poprosí, určite jej to tričko kúpi.

Pred zvonením na prvú hodinu Denisa rozdala spolužiakom cukríky, a keď prišla učiteľka, ponúkla aj jej.

„Veľmi pekne ďakujem, Deniska,“ usmiala sa na ňu pani učiteľka. „Prajem ti všetko najlepšie, najmä šťastie, zdravie a veľa jednotiek. Nože sa nám pochváľ, aké darčeky si dostala,“ vyzvala ju.

Denisa spolužiakom všetko porozprávala, a keď spomenula darček od starých rodičov, pani učiteľka radostne zatlieskala.

„To sa úžasne hodí! Hlavné mesto Českej republiky a jej najznámejšie pamiatky budeme preberať už o dva týždne. Nechcela by si pre nás napísať malý referát o tom, čo všetko si tam videla, keď sa vrátiš? Samozrejme, dostala by si za to veľkú jednotku.“

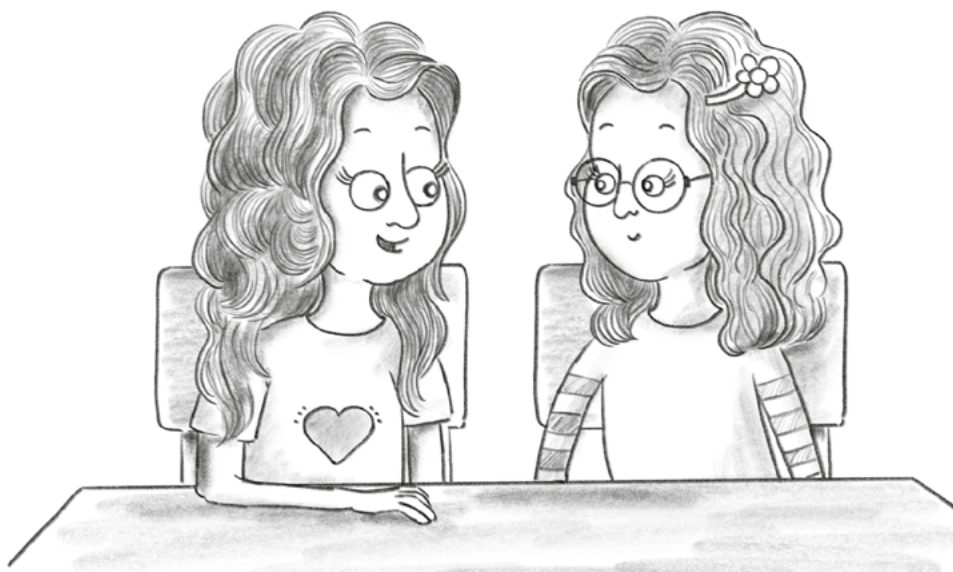
„Veľmi rada,“ súhlasila Denisa. Mala šťastie, že nemávala trému a nevadilo jej vystupovať pred spolužiakmi ani pred cudzími ľuďmi. Práve naopak, dosť si to užívala. Preto na všetkých vianočných besiedkach vždy stála v popredí a recitovala básne alebo uvádzala

program. Učiteľka to dobre vedela a bolo jej jasné, že Denisa neodmietne príležitosť vystúpiť pred ostatnými. Navyše jednotka pred koncom školského roka sa vždy zide.

Keď si Denisa sadla späť do lavice, nedokázala sa sústrediť na učivo, ktoré práve preberali. Namiesto toho hneď začala so Sofiou potichučky vymýšľať, ako urobiť referát o Prahe čo najzaujímavejši.

„Určite tam musíš dať veľa fotiek,“ pošepkala jej kamarátka. „Môžeš ich potom premietiť na interaktívnej tabuli, to by bolo super. Každý sa rád pozerá na fotografie.“

Denisa sa rozžiarila. „To je úžasný nápad. Aspoň konečne poriadne využijem svoj nový mobil.“

Denisa dostala vlani na Vianoce smartfón a okrem volania rodičom, keď potrebovala, aby ju v inom čase vyzdvihli zo školy, alebo čítovania so Sofiou ho takmer nepoužívala. Na rozdiel od Šimona, ktorý si od nej telefón často požičiaval, aby na ňom mohol hrať hry. Teraz jej konečne príde vhod, navyše má aj kvalitný fotoaparát, ktorým môže urobiť pekné fotky.

„Hm, ale aj tak si nie som istá, či to bude ostatných zaujímať,“ poškrabkala sa Denisa na brade. „Však vieš, ostatných história príliš nebaví.“

Sofia sa rozhliadla po triede a súhlasne prikývla. Väčšinu spolužiakov bavil telocvik, niektoré dievčatá výtvarná alebo hudobná výchova a niekoľko chlapcov matematika.

No pri zmienke o dejepise sa všetci tvárili znudene a hlasno zívali. Najmä preslávená dvojica nezbedníkov z piatej lavice, Dávid a Tomáš, ktorá ani teraz nedávala pozor. Štuchali do seba a na niečom sa chichotali.

„Chcelo by to nejaký príbeh. Dať tomu referátu akčnosť. Potom by mohol zaujať aj ostatných,“ premýšľala Sofia.

To by rozhodne nemuselo byť zlé, pomyslela si Denisa. No kde tú akčnosť vziať?

Na cestu

Týždeň ubehol ako voda a v sobotu ráno Denisa ani Šimon nemohli spať. Denisa by vlastne aj mohla a rada by si ešte pospala, pretože spánok patril k jej obľúbeným činnostiam, ale Šimon už od skorého rána pobehoval po izbe a balil si do batoha všetky „nevyhnutnosti“ na cestu, takže robil príšerný rámus. Denisa si najprv natiahla paplón cez hlavu a mala sto chutí niečo po bratovi hodiť, ale potom to vzdala a s hlbokým povzdychom vstala.